

GEBROKEN ZIELEN

Leesexemplaar

LOTTE LEENAERTS

**GEBROKEN
ZIELEN**

P E L C K M A N S

Voor mijn zus Ilka.

*Sorry voor die ene keer dat ik de afstandsbediening
tegen je hoofd keilde. Maar kijk, je hebt nu een
volledig boek dat aan jou wordt opgedragen,
dus we zijn effen, lijkt me.*

PROLOOG

Malle, zaterdag 21 september, 21.04 uur

Marleen was niet zeker hoelang ze buiten bewustzijn was geweest. Toen ze haar ogen opnieuw opende, deed alles pijn en leek de sterrenhemel boven haar hoofd te schommelen. Na enkele tellen realiseerde ze zich dat het niet de lucht was die schommelde, maar zichzelf. Ze lag plat op haar rug en werd aan haar armen meegesleept over het grindpad, in de richting van haar achtertuin, waar ze haar rug openhaalde toen het grindpad overging in een stuk klinkerpad. Ze wilde schreeuwen, maar elke ademhaling deed zo ondraaglijk veel pijn dat ze niet genoeg lucht in haar longen kon krijgen om te gillen.

Ik moet Roxanne verwittigen. Ze moet binnenblijven.

De gedachte was belachelijk. Roxanne was niet degene die in elkaar getrapt in de tuin lag.

Vandaag toch niet.

Was dit exact de plek waar Roxanne gisteren ook had gelegen, toen haar ex-vriendje haar een blauw oog en een kapotte lip had bezorgd? Was dit Marleens straf omdat ze zo'n slechte moeder was geweest?

'Jens?' Haar stem was niet meer dan een doodsbanne fluistering.

Een mannengezicht dat ze niet herkende verscheen in haar blikveld. De man hijgde en sleepte haar door de poort. Ze realiseerde zich dat hij niet alleen was toen die door iemand anders werd dichtgetrokken.

Zodat niemand me kan zien liggen.

‘Pak alles wat je wilt. Neem mijn handtas. Er zit geld in. Pak alles, maar laat me alsjeblieft gewoon naar mijn dochter gaan.’ Haar woorden liepen in elkaar over en ze was niet zeker of de man die haar schouders praktisch uit de kom sleurde haar verstond. Als hij al hoorde wat ze zei, koos hij ervoor om haar te negeren. Marleen wist niet waar de voet vandaan kwam, alleen dat hij met verrassend veel kracht recht in haar maag gepland werd.

‘Bitch. Hoe durf je jezelf een moeder te noemen?’

Het verwijt kwam niet van de man. Het was een vrouwenstem. Verward probeerde Marleen haar hoofd te draaien naar de bron van het geluid, maar heel haar lijf begon te bonzen van de pijn en ze kreeg het gevoel dat ze zou moeten overgeven.

De vrouw maakte een verschrikt geluid en vloekte vervolgens luid. Marleen zag niet wat er gebeurde, tot de man haar midden op het klinkerpad liet vallen en de vrouw naast hem kwam staan. De losgerukte klinker in haar hand landde met een luide plof naast haar voeten.

‘Jij bent geen moeder’, zei ze vol walging. ‘Jij bent een nog groter monster dan de man die je dochter heeft aangevallen. Je bent de enige persoon waarbij Roxanne terecht had moeten kunnen en je had haar moeten steunen.’

Ze kent Roxanne.

Marleen opende haar mond om iets te zeggen, maar het was meer dan duidelijk dat de vrouw dat niet zou toelaten. De vuisten op haar gezicht kwamen hard genoeg aan om boten te breken.

Dit is wat Roxanne gevoeld moet hebben.

Het schuldgevoel dat haar al sinds haar woede-uitbarsting in het ziekenhuis plaagde, werd nu bijna ondraaglijk.

Iemand trok aan haar voeten.

‘Je had er voor haar moeten zijn. Je had háár kant moeten

kiezen, niet die van de schoft die haar bont en blauw heeft geslagen.’

Marleen voelde speekseldruppels op haar gezicht landen, maar focuste haar blik pas op de vrouw toen ze een gebroken stem ‘Ik rekende op je’ hoorde zeggen. Haar ogen werden groot van herkenning. Herkenning waar ze nooit iets mee zou kunnen doen, want naast de vrouw stond de man die haar naar deze plek had gesleept. In zijn hand hield hij de klinker die de vrouw had laten vallen. Hij tilde de steen hoog boven zijn hoofd, zijn bedoeling duidelijk.

De laatste gedachte die door Marleens hoofd flitste, was dat ze zich nooit zou kunnen verontschuldigen bij haar dochter.

1

Vier weken eerder

Brecht, zondag 25 augustus, 04.07 uur

De wind blies Emmy's haren naar achteren en heel even voelde ze zich een filmster in een romantische komedie in plaats van een hoopje ellende op de rand van een brug. Ze keek naar beneden en wenste dat ze dat niet gedaan had. Aan haar voeten zat geen blonde god die haar zijn onvoorwaardelijke liefde zou verklaren met een joekel van een ring in zijn handen. Een eenzame vrachtwagen denderde onder de brug door. Haar vingers klemden zich om het koele metaal van de balustrade waar ze tegenaan leunde. De reling die haar beschermde van de metershoge val.

De tranen die ze verwacht had, bleven uit. Er stroomden geen zoute rivieren over haar gezicht waarin de koele avondlucht kon bijten.

Niet zoals twaalf jaar geleden.

Emmy sloot haar ogen. De handen die in de metalen reling knepen, trilden. Haar plotse duizeligheid had niets met haar hoogtevrees te maken, en alles met de herinneringen die haar kopje-onder sleurden. Ze hapte onwillekeurig naar adem, alsof haar lichaam niet beseftte dat de reflex nutteloos was. Dat de lucht binnen enkele ogenblikken definitief uit haar longen geperst zou worden.

Ze dacht aan de brief die ze op de keukentafel achtergelaten had, haar handschrift bijna onleesbaar door haar

bevende vingers. Ze had het niet zo gepland. Ze had nooit verwacht dat het zo zou eindigen, maar nu ze de beslissing had genomen, was er een soort van rust over haar heen gekomen.

Vandaag was het exact twaalf jaar geleden dat haar wereld was ingestort. Twaalf jaar sinds de wanden van haar bestaan pijnlijk hard tegen haar ziel waren beginnen drukken, vast-besloten om haar leed zo sterk te concentreren dat simpelweg leven een onmogelijke opgave leek.

Emmy had niet het gevoel dat de druk in de loop der jaren verminderd was, dat het gemakkelijker was geworden om wat er gebeurd was een plek te geven. En toen waren de campagne-posters opnieuw verschenen en werd ze geconfronteerd met haar verleden. Het was op dat moment dat ze zich had gerealiseerd dat ze de grenzen van haar pijn nog niet had bereikt. De kwelling kon nog groter worden dan twaalf jaar geleden, toen haar gezicht in de zompige aarde werd gedrukt. Ze had niet kunnen ademen. Die avond niet, en alle avonden sindsdien ook niet.

Zodra dat besef in haar hoofd geworteld zat, was vanavond onvermijdelijk geworden.

Ze wilde het niet thuis doen. De gedachte dat Frederik haar lichaam zou vinden was bijna even ondraaglijk als het idee haar lijdensweg niet vroegtijdig te kunnen afbreken. Ze had hem wel een brief geschreven, waarin ze alles neergepend had wat ze hem nooit eerder had kunnen vertellen. Niet alleen omdat hij er niet was geweest, maar ook omdat hun moeder haar aangemoedigd had om de herinnering aan die avond zo ver mogelijk weg te duwen. De weinige keren dat Frederik besloot om de weekends niet door te brengen op zijn inter-naat, had ze de kracht niet gevonden om hem te vertellen waarom ze zo teruggetrokken was. Door de jaren heen hadden ze een evenwicht gevonden in hun gesprekken, waarbij

ze balancerend op een slappe koord enkel vooruitkeken en de jeugd die onder hen lag vakkundig negeerden.

Hij zou het haar niet vergeven dat ze hem alleen achterliet. Het was de enige reden dat ze nog steeds als bevroren bovenaan op de brug over de autostrade stond. Maar ze moest aan zichzelf denken. Ze kon niet blijven leven omdat het alternatief haar broer triestig zou maken.

Met die gedachte zwaaide ze haar rechterbeen over de reling, die inmiddels warm geworden was onder haar aanraking. Hoelang had ze hier zo gestaan? Vijf minuten? Een uur?

Beelde ze het zich in of leek de zon in de verte al op te komen? Er kwam meer verkeer onder de brug door dan toen ze hier net stond en ze moest springen op haar linkerbeen om op het hekwerk te kunnen zitten. De balustrade was waarschijnlijk bewust zo hoog gemaakt, maar het maakte Emmy alleen maar vastberadener om eroverheen te raken.

De betonnen rand waar ze op stond was breed en ze zou gemakkelijk neer kunnen zitten, haar benen over de rand bungelend.

Ze bleef staan en hoewel ze zichzelf net nog had voorgenomen om niet meer naar beneden te kijken, gleed haar blik toch naar de afgrond. Hoe hoog zou de brug zijn? Hoog genoeg, zoveel wist ze wel. Haar hart bonsde snel, vastbesloten om nog zoveel mogelijk hartslagen uit haar lichaam te krijgen voor ze te pletter zou storten.

Emmy dwong haar vingers om de metalen stangen los te laten.

Ze moest zich alleen maar laten vallen. Ze hoefde niet eens te springen. Een klein stukje naar voren leunen zou genoeg zijn.

Kom op, Em. Het is als een pleister. Ruk het ding er gewoon af.

Het geluid van gierende banden deed haar onbewust de veiligheid van de reling opnieuw opzoeken. Het sloeg nergens op, maar Emmy kon het niet helpen.

Ze herkende de typische protesterende klanken van de deuren van haar eigen Skoda Fabia en draaide haar hoofd met een ruk om.

Frederik.

Brecht, zondag 25 augustus, 05.13 uur

‘Emmy, nee!’

Frederiks brul deed haar in elkaar krimpen. Emmy wilde haar vinger tegen haar lippen leggen en hem terechtwijzen omdat hij de wereld zo onbedachtzaam wakker maakte.

De motor van haar wagen draaide nog, maar Frederik liet het voertuig zomaar achter op de plek waar Emmy eerder haar fiets had gedumpt. Hij rende de brug op, gewoon over het wegdek, en ze wilde tegen hem gillen dat hij gestoord was. Dat hij voorzichtig moest zijn. Eén bestuurder die niet goed oplette en ze was haar broer voor altijd kwijt.

Ze hield haar adem in tot hij haar bereikt had. Haar longen brandden. Frederik stond aan de veilige kant van de balustrade. De pure paniek in zijn ogen deed haar slikken, maar hij kon net zoals zij niets uitbrengen. Zijn oorverdovende uitroep van daarnet leek alle energie uit hem gezogen te hebben. Het enige wat hij nog scheen te kunnen, was met zijn hoofd schudden. Hij herhaalde de beweging net zo lang tot Emmy ze automatisch overnam. Ze merkte pas dat haar handen koud geworden waren op het moment waarop ze die van Frederik over die van haar voelde. Hij balde zijn handen om de hare tot vuisten, alsof hij zijn eigen warmte wilde gebruiken om haar vast te solderen aan de reling.

Frederiks wijd opengesperde ogen gleden over haar gezicht, een angstige scan om te controleren of ze nog volledig was. Of ze niet al een deel van zichzelf in de afgrond had gegooid.

Ze had hem nooit eerder zo gezien. Zo kwetsbaar en stukken jonger dan zijn jaren.

‘Emmy, nee, dat kun je me niet aandoen’, fluisterde hij uiteindelijk gebroken, en ze wist dat hij gelijk had. Dat het dom van haar was geweest om te denken dat dit de weg uit de pijn zou zijn. Dat was het niet. Het was enkel een manier om haar pijn door te schuiven naar Frederik, en nu ze hem zo voor zich zag staan, besepte ze dat die keuze moeilijker was dan ze verwacht had.

‘Belooft me dat je dat nooit doet, Emmy’, smeekte Frederik. ‘Belooft me dat je nooit zult springen.’

Zijn handen grepen haar polsen nu beet en hij klemde zijn kaken op elkaar. Ze vroeg zich af of er een oerkreet uit zijn keel zou ontsnappen als hij dat niet deed.

Ze aarzelde, maar ze had de energie niet om tegen hem te liegen. ‘Dat kan ik niet.’

Haar stem klonk uitgeblust en ze schrok zelf van haar toon.

Frederik liet zijn handen omhooggliden en kneep hard in haar schouders. Ze stonden tegenover elkaar. Twee slingerplanten aan weerszijden van een klimrek.

‘Als jij mij die belofte niet kunt maken, zal ik er jou een doen, Emmy. Ik beloof je dat ik ervoor zal zorgen dat het beter wordt. Maar kom alsjeblieft mee naar huis.’

Ze kreeg een krop in haar keel en de tranen die de afgelopen uren niet hadden willen komen, stroomden nu vrijelijk over haar gezicht en drupten op haar handen, die nog steeds op het stalen hekwerk lagen. Ze wilde niet toegeven, want ze wist dat dat zou gelijkstaan aan terugkeren naar de pijn. Aan weglopen van de enige oplossing die nog overbleef.

Frederiks grip werd steviger en stukje bij beetje kneep hij de weerstand uit haar onwillige lijf, tot er alleen nog vermoeide berusting overbleef.

‘Oké.’

Haar stem was een verstikt gefluister, maar Frederik had haar verstaan. Zonder aarzeling sloeg hij zijn armen om haar heen en sleurde haar moeiteloos over het metalen hek dat tussen hen in had gestaan.

Emmy liet zich meetrekken naar haar auto. De motor draaide nog steeds.

Ze zou de geur van het interieur uit de duizend herkennen.

Alleen had ik niet gedacht dat ik dat ooit nog zou doen.

Emmy was niet zeker hoelang ze daar zo zat, terwijl ze Frederik haar fiets in de auto zag leggen.

‘Kom, Emmy, we gaan naar huis’, zei hij, alsof ze daar effectief iets over te zeggen had.

Traag reed hij het grote rondpunt op, voorbij de balustrade waar ze haar handafdrukken nog op meende te zien. Twee gloeiende bakens die hier voor altijd haar gemiste kans zouden aangeven.

Emmy liet haar hoofd tegen het koude glas van het auto-raam zakken. Ze had het niet meer in zich om zich weg te draaien van de vele houten plakaten die in de voortuinen stonden. De bekende gezichten leken haar uit te lachen. Hoe dichter ze bij de dorpskern kwamen, hoe groter de affiches werden, hoe breder de neppe grijns van haar moeder.

De misselijkheid die haar overspoelde was geen verrassing en toen ze haar ogen sloot, was ze opnieuw zestien en bevond ze zich in een maïsveld op amper twee kilometer van huis.

Ik beloof je dat ik ervoor zal zorgen dat het beter wordt.

Frederiks belofte.

De woorden stelden haar niet gerust. Haar ziel was gebroken, en ze wist niet wat haar broer zou kunnen doen om daar iets aan te veranderen, wat hij dan ook beloofd had.

2

Malle, vrijdag 20 september, 23.17 uur

Margot dronk geen thee meer, en koffie had ze nooit lekker gevonden. Ze trok de koelkast open en haalde haar flesje water uit het vriesvak. In de fles was een geraamte van ijs ontstaan en ze drukte het koele plastic tegen haar gezicht. Eerst haar voorhoofd, dan haar wangen en tot slot haar nek. De condens liet natte sporen na en toen dokter Van Wilderode de refter binnenkwam, keek ze Margot vreemd aan.

‘Gaat het wel?’ vroeg ze, terwijl ze een mok met koffie vulde en er een half klontje suiker in liet vallen.

Margot glimlachte beleefd.

‘Mijn eerste nachtshift. Het is gewoon weer even wennen.’

Alsof het zo gepland was, kwam Elisa op dat moment ook de refter binnengelopen. Elisa was niet alleen Margots medestagiaire op de spoeddienst, maar had ook jarenlang samen met haar in De Pistolet gewerkt, de broodjeszaak van Elisa’s moeder. Ze gaf de indruk dat ze al drie nachten na elkaar wakker was en liep recht naar het koffiezetapparaat.

‘Ik ben kapot’, zei ze tegen niemand in het bijzonder. ‘Hoeveel mensen kunnen er in hemelsnaam nog komen? Houdt het dan nooit op?’

De bovenlip van Van Wilderode trilde.

‘Op een uitgaansavond? Nee’, antwoordde ze geamuseerd.

Elisa zette de koffiemelk aan de kant en keek geschrokken op, alsof ze nu pas beseftte dat er ook een spoedarts aanwezig was.

Ze bloosde zowaar een beetje toen ze suiker in haar koffie deed en roerde langer dan nodig.

‘Voor Elisa is het ook de eerste nacht’, schoot Margot haar te hulp.

Dankbaar keek haar vriendin haar aan. Ze waren allebei niet helemaal op hun gemak bij Dorianne, zoals ze hen aanmoedigde om haar te noemen. De arts leek haar uiterste best te doen om overal bij te horen, maar vaak kwam het ietwat gekunsteld over.

Van Wilderode mompelde iets over weer in gang schieten voor ze haar koffie, die ongetwijfeld nog veel te heet was, naar binnen goot en verdween.

‘Fuck, totaal niet gezien.’

‘Van Wilderode is wel oké, ze gaat je heus niet verklikken’, probeerde Margot Elisa op te beuren.

‘Dorianne, bedoel je’, was het droge antwoord.

Margot haalde haar schouders op en nam enkele slokken van haar fles water. ‘Ik moet weer verder. Aan het onthaal zouden nog papieren liggen.’

Ze verduidelijkte niet welke papieren, want dat wist ze zelf eigenlijk niet goed. Anneleen Gostens, de tweede spoedarts van dienst, had haar toegesnauwd dat ze de papieren van de man in kamer 2 moest gaan halen aan het onthaal, en Margot had niet goed durven vragen welke papieren dat dan wel mochten zijn.

Ze hoopte maar dat haar collega’s achter de balie wisten waar het over ging.

Maar voor ze haar uitleg tegen Geetha, de receptioniste, kon doen, ging de toegangsdeur open en kwam er een verward uitzierend meisje naar binnen gestrompeld. De wachtzaal was leeg en het kind wist duidelijk niet wat ze moest doen.

Ze schermde haar gezicht af van de felle lampen en keek hulpeloos om zich heen.

Haar kleren hingen vol met zand en er zaten allemaal kleine takjes in haar haren. Ze had twee dotjes op haar hoofd gehad, kon Margot zien, maar eentje was helemaal naar beneden gezakt en het andere dotje bevatte amper nog twee plukken haar. Haar lip was dik en gebarsten en er liep bloed over haar kin. Het rode spoor verdween langs haar nek in de kraag van haar hemdje. De stof had dezelfde, purperrode kleur als de huid rond haar linkeroog. Ze had haar armen om zichzelf heen geslagen en stapte aarzelend op Geetha af. Margot kreeg een wee gevoel in haar maag. Ze herkende de radeloze blik in de ogen van het blonde meisje. Ze had hem vroeger vaak genoeg gezien in haar eigen badkamerspiegel.

Geetha leek te beseffen dat het niet het moment was om identiteitskaart en reden van bezoek te vragen en met een veelbetekenend hoofdknikje leek ze te vragen of ze een van de artsen moest verzoeken om dringend te komen.

Margot knikte en Geetha verdween langs de zijdeur.

‘Hé, wat is je naam?’ vroeg Margot zo rustig mogelijk, terwijl ze dichterbij het meisje toe schuifelde. Ze zorgde ervoor dat haar handen goed zichtbaar bleven, en dat ze geen onverwachte bewegingen maakte, want het meisje was duidelijk in shock.

Ze herhaalde haar vraag en probeerde het meisje in de ogen te kijken, aangezien ze het niet goed aandurfde om een hand op haar arm te leggen.

‘Roxanne.’

Het was niet meer dan een hees gefluister, maar Margot knikte bemoedigend.

‘Oké, Roxanne. Je ziet er niet zo goed uit. Wat denk je ervan als ik je meeneem naar een kamer waar je even wat op adem kunt komen? Klinkt dat oké?’

Ze was niet zeker of Roxanne haar wel hoorde, maar ze bleef staan waar ze stond tot het meisje uiteindelijk toch bijna onmerkbaar knikte.

Nu ze vlak bij de angstige tiener stond, zag Margot pas dat het bloed op haar huid al opgedroogd was. Wat er ook met het meisje gebeurd was, iets of iemand had haar belet om onmiddellijk naar de spoeddienst te komen.

Haar maag keerde om, maar ze was vastbesloten om er niets van te laten merken aan Roxanne.

Langzaam leidde Margot haar naar de eerste vrije kamer. Roxanne maakte aanstalten om op de stoel die naast het bed stond te gaan zitten, maar Margot gidste haar voorzichtig naar de rand van de onderzoekstafel.

Niet zeker wat ze kon doen of zeggen om Roxannes situatie beter te maken, pakte ze een extra kussen, alsof daardoor alles weer goed zou komen.

De moed zonk haar in de schoenen toen de deur openging en Anneleen Gostens naar binnen kwam. Op papier was de arts goed in haar werk, maar na al haar jaren op de spoeddienst leek ze soms immuun geworden voor de gruwelen die ze dag na dag voorbij zag komen. Meer dan eens had Margot haar een ongevoelige opmerking horen maken tegen een patiënt. Gostens had het gewoonlijk niet eens door. Ze was zo gefocust op het stelpen van bloeden, het checken van reflexen en het analyseren van röntgenfoto's dat ze meestal niet stilstond bij de angsten van haar patiënten. Margot had veel liever gehad dat Van Wilderode Roxanne zou onderzoeken, maar als stagiaire had ze daar bitter weinig over te zeggen.

Tamara, Margots stagebegeleidster, was Gostens naar binnen gevolgd. De verpleegster wenkte haar en Margot ging met haar naar buiten, hoewel ze er niet veel voor voelde om Roxanne alleen achter te laten bij Gostens. Tamara nam haar mee naar een rustiger hoekje van de spoedafdeling.

'Anneleen gaat eerst een gesprek aan met dat meisje', legde ze uit. 'Het is duidelijk dat iemand haar dit aangedaan heeft. Die verwondingen krijg je niet door tegen een deur aan te lopen.'

Margot dacht aan al die keren dat ze zelf haar onhandigheid had ingeroepen als gemakkelijk excuus wanneer Anthony haar weer eens blauwe plekken had bezorgd. Was het bij haar ook zo duidelijk geweest? Hadden mensen achter haar rug ook over haar lopen fluisteren?

‘Het parket is verwittigd en vermoedelijk sturen zij een wetsdokter om de verwondingen van het meisje vast te stellen. Zodra dat gebeurd is, kunnen wij de meer oppervlakkige wonden verbinden en kunnen diepere wonden genaaid worden.’

Ze haalde diep adem.

‘De patiënt kan zelf beslissen om al dan niet aangifte te doen. Als er verder geen grondige redenen zijn om het meisje...’

‘Roxanne’, onderbrak Margot haar mentor. ‘Ze heet Roxanne.’

‘Als er verder geen grondige redenen zijn om Roxanne hier te houden, mag ze naar huis.’

Het kwam pijnlijk hard aan dat er niet veel meer was dat ze voor Roxanne zouden kunnen doen.

‘Zijn haar ouders al op de hoogte en onderweg?’ vroeg Tamara.

Margot realiseerde zich plots hoe nutteloos ze eigenlijk was geweest. Veel meer dan Roxanne naar een kamer brengen had ze niet gedaan. Uit angst om de foute dingen te zeggen, had ze helemaal niets meer gevraagd na die eerste uitwisseling.

Beschaamd schudde ze haar hoofd.

‘Dat heb ik niet meer kunnen vragen.’

Dat had je best nog kunnen vragen, klonk het verraderlijk als Anthony klinkend stemmetje in haar achterhoofd. Je bent gewoon een lafaard. Wanneer ga je nu eindelijk eens inzien dat je hier niet thuishoort?

Ze voelde tranen opwellen en draaide haar gezicht weg van Tamara, tot ze een hand op haar schouder voelde.

‘Ik besef dat patiënten als deze ongelofelijk moeilijk kunnen zijn’, zei haar stagebegeleidster zacht. ‘En ik wou dat ik je kon zeggen dat het beter wordt. Dat er een dag komt waarop je met een rechte rug zo’n kamer kunt binnenstappen en later weer naar buiten kunt komen met het gevoel dat je je patiënt helemaal geheeld hebt, zowel fysiek als mentaal. Maar dat kan ik niet. De waarheid is dat bepaalde shifts moeilijk zullen zijn, omdat je sommige mensen wel een verbandje en een pijnstillertje kunt geven, maar dat je hen daarmee niet helpt. Niet echt. En dat blijft zwaar. Je zou een slechte verpleegkundige zijn als je zoiets meteen van je af kon schudden, maar je moet wel accepteren dat onze mogelijkheden beperkt zijn en dat er ergens een grens is aan de zorg die wij kunnen bieden.’

Margot dacht aan de verkleuringen op het gezicht van Roxanne, haar verdwaasde blik en haar ineengedoken houding.

Tamara had gelijk, maar dat wilde niet zeggen dat het gemakkelijk was om dat te accepteren.

Malle, vrijdag 20 september, 23.54 uur

Roxanne was dichtgeklapt zodra de bezorgd kijkende verpleegster haar alleen gelaten had met de dokter. Terwijl de verpleegster haar voorzichtig had benaderd en enkel langzame bewegingen had gemaakt, alsof ze wilde aankondigen welke richting haar handen zouden uitgaan, bewoog de dokter snel en efficiënt. Er had iets geruststellends kunnen zitten in de geroutineerdheid waarmee de vrouw plastic verpakkingen opende en kompressen natmaakte met fysiologisch water, maar Roxanne kromp in elkaar bij elke onverwachte bewe-

ging. De dokter negeerde haar schrikreactie en kwam dichterbij.

‘Dag Roxanne, ik ben dokter Gostens. Ik zie dat je je bezeerd hebt. Is het oké voor jou dat ik de wonden op je gezicht alvast verzorg?’

Roxanne knikte. Haar gebarsten lip begon te trillen, net als de hand die ze er in een reflex naartoe bracht. De dokter klonk niet onvriendelijk, gewoon alsof ze dit dagelijks mee-maakte, en Roxanne werd overvallen door een schuldgevoel.

Niet flauw doen, Roxanne. Je gaat niet huilen.

Ze kromp in elkaar toen de dokter een nat kompres tegen haar lip depte en er dikke druppels op haar bovenbenen belandden.

‘Kun je me vertellen wat er is gebeurd?’ vroeg dokter Gostens. Het viel Roxanne op dat de vrouw haar niet aankeek, maar zich voor de volle honderd procent op haar gebarsten lip focuste. Op een vreemde manier hielp het haar om de woorden naar buiten te dwingen.

‘Ik zou naar een feestje gaan, samen met vriendinnen. We hadden afgesproken bij Mira thuis om alvast wat te drinken.’

De drank op het feest waar ze naartoe gingen was veel te duur om dronken van te worden, maar dat zei ze er niet bij. De dokter streek met het natte propje gaas langs haar hals en Roxanne wist dat ze het bloedspoor volgde dat tot op haar schouder liep.

‘Jens wachtte me bij mij thuis op. Buiten. Het was al donker en ik had hem niet zien staan. Hij was kwaad. Ik heb hem iets meer dan een week geleden gedumpt. Hij was te opvliegend en ik vermoed dat hij aan de drugs zit. Ik wilde er niets mee te maken hebben. Hij nam de breuk niet goed op.’

Dokter Gostens liet het inmiddels rode kompres in een kartonnen, niervormig bakje vallen.

‘Hij moet van iemand gehoord hebben dat een van mijn

studiegenoten me mee op date heeft gevraagd. Ik heb nee gezegd, maar dat deed er niet toe voor hem.'

De spoedarts nam minuscule plakkertjes en kleefde de smalle reepjes op de snee onder Roxannes lip.

'Mijn moeder was niet thuis. De televisie bij de burens staat altijd loeihard.' Roxanne slikte. 'Niemand heeft me horen roepen.'

In handschoenen gestoken vingers streken langs haar oogkas, die ongetwijfeld verkleurd was. De aanraking deed pijn. De dokter reikte haar iets koude aan en mompelde dat ze het tegen haar gezwollen oog moest drukken. De druk was ondraaglijk en opluchtend tegelijkertijd. Niet alleen door de pijnstillende koelte, maar ook doordat ze de dokter nu nog maar met één oog hoefde te ontwijken.

Gestommel op de gang deed zowel haar als de vrouw in de witte jas opschrikken.

'Laat me door, verdomme. Ik mag mijn eigen dochter toch wel zien, zeker? Ze heeft me zelf opgebeld.'

De deur vloog open en Roxannes moeder stond in de deuropening. Haar piekerige blonde haar was plat aan één kant en stak recht omhoog aan de andere. Zonder make-up waren haar ogen klein en het felle licht deed de rimpels rond haar mond dieper lijken dan anders.

Hoelang ben ik onderweg geweest naar het ziekenhuis?

Haar moeder moest in die tijd thuisgekomen zijn en zich klaargemaakt hebben om in bed te kruipen. Aan haar kapsel te zien had ze zelfs al geslapen. Roxanne voelde zich schuldig dat ze haar moeder uit bed had gebeld vlak voor ze de spoed-dienst binnengestapt was.

'Kindje toch.'

Ze was geen kindje meer. Achttien. Afgelopen zomer nog gevierd.

'Kom maar, Roxanne. We gaan naar huis.'

Dokter Gostens sputterde tegen, maar een strenge blik van Roxannes moeder legde haar het zwijgen op. Ze had dat effect op mensen. Marleen Verkeyen kwam altijd autoritair en zelfzeker over. Zelf zei ze altijd dat dat wel moest, als alleenstaande moeder en politica, omdat de wereld over haar heen zou rollen als een pletwals als ze te soft overkwam. Soms kreeg Roxanne de indruk dat het als een verwijt naar haar toe bedoeld was. Als zij er niet was, zou haar moeder gewoon alleenstaand zijn. Zonder de titel 'moeder' erachter, kwam het woord heel wat minder vernederend over.

'Hup, Roxanne, of heeft hij je benen ook om zeep geholpen? Je bent ermee naar hier kunnen fietsen, dat korte stukje te voet naar de auto zal vast ook nog wel lukken.'

De wenkbrouwen van Anneleen Gostens schoten de hoogte in en het was de meeste emotie die Roxanne al op het gezicht van de spoedarts had gezien.

Roxanne negeerde de mensen die achter haar moeder in de gang stonden. Ze herkende de verpleegster die haar naar deze kamer had gebracht, maar de jonge vrouw was niet alleen.

Gewoon doen wat ze vraagt. Geen scène maken.

Ze schuifelde naar de rand van de onderzoekstafel en voelde de papieren beschermlaag onder zich scheuren.

'Mevrouw...' hoorde ze een kleine verpleegster met strakke krulletjes zeggen. 'De wetsdokter kan er elk moment zijn.'

Roxannes moeder schudde haar hoofd. 'Nonsens. Dat is helemaal nergens voor nodig, Tamara.'

Ze had de naam van de verpleegster waarschijnlijk van haar naamkaartje kunnen lezen. Het was een van haar politieke trucs. Noem je gesprekspartner bij naam, en ze gaan je automatisch sympathieker vinden. Roxanne dacht alleen dat je er dan wel iets vriendelijker bij moest kijken dan haar moeder op dit moment deed. Tamara deinsde achteruit en botste

tegen een meisje dat iets fluisterde tegen de vriendelijke verpleegster met de trage bewegingen.

Jezus, staat het hele ziekenhuis hier soms voor de deur?

‘Mijn dochter heeft een ruzie gehad met haar vriendje en de boel is een beetje uit de hand gelopen. Het enige wat Roxanne op dit moment nodig heeft, is een warme douche en rust. Het is niet nodig om een heel onderzoek op te starten voor iets wat ze waarschijnlijk zelf uitgelokt heeft.’

Hete tranen brandden in haar ooghoeken, maar Roxanne weigerde te knipperen.

Je gaat niet huilen, herhaalde ze haar eerdere gedachte, maar deze keer om een heel andere reden. *Je gaat ze geen show geven.*

Ze kwam van de onderzoekstafel en liep met haar blik op de grond gericht naar haar moeder, biddend dat de dokter haar gewoon zou laten gaan. Misschien had haar moeder gelijk en zouden enkele uren slaap de scherpe kanten van haar pijn afvlakken.

‘Roxanne’, klonk het zacht naast haar. Het verbaasde haar na al die jaren nog steeds hoe haar moeder zoveel afkeur in een fluistering kon leggen. ‘Stel je niet aan en trek de zoom van die rok naar beneden. Zie je niet hoe schandalig je erbij loopt?’

3

Malle, zaterdag 21 september, 0.11 uur

Nachtdiensten in het ziekenhuis gaven Margot altijd een speciaal gevoel, alsof ze tegelijkertijd meer vrijheid én meer beperkingen had. Dankzij de verlichting merkte je in de gangen van de spoeddienst het verschil tussen dag en nacht niet langer, de drukte altijd maar mensen voortstuwend. Zowel verpleegkundigen als dokters en patiënten.

Maar zodra je de toiletten binnenkwam, met de hoge, matglazen raampjes die standaard op een kier stonden, zag je de nacht binnensluipen. De koude, donkere lucht die aangaf dat de rest van de wereld zich overgaf aan een diepe slaap en dat het ziekenhuis een van de weinige plekken was waar nog bedrijvigheid heerste.

Nu ja, in het weekend waren er misschien wel meer plekken waar dat het geval was.

Ze hield haar handen onder de kraan en keek hoe de zeep begon te schuimen.

Daarnet had ze gezweet, maar in de frisse toiletruimte begon ze het koud te krijgen en ze rilde toen ze haar handen afdroogde.

Haar korte pauze kwam abrupt tot een einde op het moment dat ze de gang opnieuw op liep en enkele collega's zag samentroepen voor de deur van Roxanne. In de deuropening stond een vrouw van middelbare leeftijd met blonde haren die haar vaag bekend voorkwam. De vrouw had haar stem verheven, maar vanop deze afstand kon Margot niet verstaan

wat ze zei. Het enige wat ze zeker wist, was dat de vrouw hier zo snel mogelijk weer weg leek te willen. Ze liep naar de kamer en aanschouwde verbouwereerd het tafereel voor zich. Elisa kwam naast haar staan en leunde een stukje opzij om in de kamer naar binnen te kunnen kijken. Margot wilde haar terechtwijzen voor haar nieuwsgierigheid, maar zweeg toen ze zich realiseerde dat ze zelf precies hetzelfde deed.

Tamara zei iets over de wetsdokter, maar de blonde vrouw wilde er niets van weten.

‘Mijn dochter heeft een ruzie gehad met haar vriendje en de boel is een beetje uit de hand gelopen. Het enige wat Roxanne op dit moment nodig heeft, is een warme douche en rust. Het is niet nodig om een heel onderzoek op te starten voor iets wat ze waarschijnlijk zelf uitgelokt heeft.’

Margots hart kneep pijnlijk hard samen en ze wou dat ze Roxanne, die er zo mogelijk nog miserabeler uitzag dan voordien, tegen zich aan kon trekken. Dat ze de tijd kon terugdraaien en haar handen over de oren van het meisje kon leggen, zodat ze de snijdende woorden van haar moeder niet hoefde te horen.

Iedereen keek geschokt toe hoe de vrouw haar dochter met zich meetrok in de richting van de uitgang.

Margot had nooit eerder meegemaakt dat zoveel verplegend personeel op hetzelfde moment sprakeloos midden in de gang stond, maar Roxannes moeder had het onmogelijke voor elkaar gekregen.

‘Slecht moment?’ hoorde ze bezorgd achter zich, en geschrokken draaide ze zich om.

‘Oliver?’

Het was een belachelijke uitroep. Natuurlijk was het Oliver. Alsof de helderblauwe ogen van iemand anders konden zijn dan van de wetsdokter die ze maar niet uit haar gedachten leek te krijgen.

‘Ik ben gebeld voor Roxanne Huygelen?’

Hij zei het stil en keek eerst even om zich heen, alsof hij zich ervan wilde vergewissen dat niemand mee zou luisteren. Het viel Margot op dat hij niet op de papieren in zijn handen hoefde te kijken om de naam van het meisje op te zoeken.

Oliver gaf om zijn patiënten, of ze nu op zijn autopsietafel of in een ziekenhuisbed lagen. Ze dacht terug aan hoe hij meer dan twee jaar geleden naast haar was komen zitten om haar over zijn kat Kat te vertellen. Na alles wat er met Anthony gebeurd was, was ze in shock naar het ziekenhuis gebracht, waar ze niet alleen verzorgd zou worden, maar waar een wetsdokter haar ook had moeten onderzoeken. Alleen had Oliver in niets geleken op de afstandelijke arts die ze verwacht had. Hij was naast haar komen zitten en was schijnbaar ontspannen beginnen praten over alles behalve de reden dat ze daar zaten. Hij had het niet hoeven doen, maar hij had zo vastbesloten geleken om haar eerst gerust te stellen voor hij haar zou aanraken, dat de knoop in haar maag al snel lossere was gaan zitten. Het had geen deel van een routine geleken, eerder een ongedwongen gesprekje tussen twee volwassen mensen. En het was zo lang geleden geweest dat Margot zich nog een normale volwassene had gevoeld.

Misschien associeerde ze Oliver daarom met het warme gevoel dat in haar opborrelde wanneer ze hem zag. De wetsdokter hield zijn hoofd een beetje schuin en glimlachte flauwtjes. Een schok boorde zich vanuit haar hersenen in een rechte lijn in de richting van haar navel.

Of misschien is het toch meer dan dat.

Ze werd gered door Tamara en Dorianne Van Wilderode.

‘Sorry dat ze u helemaal voor niets uit uw bed gehaald hebben, dokter Hoydonckx’, zei de spoedarts onmiskenbaar aangedaan.

Elisa fronste. ‘Dokter Gostens heeft de patiënte toch onder-

zocht?’ vroeg ze verbaasd. Tamara schudde verslagen haar hoofd nog voor een van de artsen kon antwoorden. ‘Dokter Gostens heeft Roxannes wonden verzorgd. Ze heeft geen sporen afgenomen. Dat is het werk van dokter Hoydonckx.’

‘Had dat niet eerst moeten gebeuren dan?’ vroeg Elisa onzeker. ‘Het afnemen van de sporen?’

Anneleen Gostens kwam bij hen staan. ‘Oliver was er nog niet, en ik wilde dat meisje daar niet zo laten zitten. Die wonde aan haar lip moest zo snel mogelijk gesloten worden. Hoe langer ik daarmee wachtte, hoe groter de kans dat het nooit mooi zou genezen en dat het altijd een lelijk litteken zou blijven. Ik heb erop gelet dat ik niets zou doen dat het werk van de wetsdokter zou bemoeilijken’, zei ze verdedigend.

Margot had de spoedarts nog nooit zo menselijk gezien en Gostens steeg onmiddellijk in haar achting.

‘Misschien maar goed ook, want ik denk niet dat minister Verkeyen gewacht zou hebben tot de wonden van haar dochter verzorgd waren voor ze het kind weer mee naar huis sleurde’, zei Van Wilderode verbitterd.

Malle, zondag 22 september, 10.13 uur

Roxannes voetstappen klonken luid op de parketvloer.

‘Mama?’

Geen reactie.

Misschien was ze naar de bakker. Of naar de winkel. Boven was ze niet, want Roxanne had alle kamers gecontroleerd. Niemand in de badkamer, niemand in de slaapkamers, niemand in de rommelruimtes en de deur van het toilet stond open. Het bed van haar moeder was netjes opgedekt.

Ze checkte haar telefoon, die een grote barst in het scherm had. Geen gemiste oproepen.

Roxanne had haar moeder niet meer gezien sinds hun aanvaring op de spoeddienst twee avonden eerder. Ze wist dat haar moeder gisterenavond afgesproken had met tante Christine, maar ze was in slaap gevallen voordat ze weer thuisgekomen was.

Roxanne keek door het raam naar buiten. Stralende zon. Van de regen die zowat heel de nacht tegen haar slaapkamer-raam getikt had, was op het eerste gezicht niets meer te merken.

In het stenen potje op de vensterbank zat nog een vuistvol kleingeld en ze grabbelde er eens in. Het zag er voldoende uit voor een brood uit de automaat op de hoek van de straat.

Op haar plastic slippers stapte ze naar buiten. Het was aangenaam warm, maar na twee stappen vloekte ze al toen ze kleine steentjes onder haar tenen voelde. Geïrriteerd door het onaangename gevoel ging ze op één been staan om haar slipper uit te kloppen tegen de gevel. Het maakte weinig verschil, want de natte steentjes bleven aan haar tenen plakken.

Ze draaide de hoek om en zag meteen waarom het bed van haar moeder zo netjes opgedekt was. Waarom ze haar niet meer had horen thuiskomen.

De muntstukken, die warm geworden waren in haar handen, glipten tussen haar vingers door en kletterden op het klinkerpad.

Haar gil ging door merg en been.

Brecht, zondag 22 september, 10.19 uur

Frederik begreep niet hoe Emmy na gisterenavond zo snel in slaap geraakt was, maar echt rouwig was hij er niet om. Gedurende de autorit naar huis had geen van beiden iets gezegd, maar de energie was helemaal anders geweest dan enkele

uren daarvoor. Thuis was Emmy onmiddellijk naar boven gegaan. Het was pas toen hij gesnurk door de deur had horen komen, dat hij zich gerealiseerd had dat Emmy simpelweg in slaap was gevallen.

Op kousenvoeten sloop hij door de gang in de richting van de badkamer. Emmy's deur was nog steeds gesloten. Hij legde zijn oor tegen het gelakte hout, maar hij hoorde niets. Ze sliep nog. Na weken vol slapeloze nachten was dat misschien zo slecht niet. Frederik was blij dat zijn plan gewerkt had en dat hij had kunnen bijdragen aan Emmy's ontspannen staat.

In de badkamer stroopte hij zijn pyjama van zijn bezwete lijf en trok hij de gammele deur van de douchecabine open. De hete stralen deden zijn spieren ontspannen en hij liet het water over zijn gezicht lopen. Hij was niet zeker of hij zich de metalige smaak alleen maar inbeelde, maar hij durfde zijn ogen niet te openen, bang dat het de illusie zou doorprikken.

Het was geen bewuste keuze om zijn hand rond zijn stijve penis te krullen, of toch niet helemaal, maar toen hij het deed, moest hij zijn voorhoofd tegen het koude glas van de douche-wand laten zakken om een extra steunpunt te creëren.

Zijn hand pompte op en neer, en het water van de douche traal prikte in de kleine wondjes in zijn huid. Hij negeerde de scherpe pijn en liet zijn hand sneller gaan. Bij elke koorts-achtige beweging liet hij zijn duim over zijn eikel glijden.

Zijn knieën knikten. Een straal van het hete vocht belandde tegen de glazen wand. Frederik spoelde het bewijs weg, stapte uit de douche en droogde zich af.

Toen hij zo geruisloos mogelijk naar zijn eigen kamer liep, snurkte Emmy opnieuw.